In zaak 216/78,

betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EEG-Verdrag van het Finanzgericht Düsseldorf, in het aldaar aanhangig geding tussen

NICOLAI BELJATZKY, te Berlijn,

en

HAUPTZOLLAMT AACHEN-SÜD,

om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van verordening nr. 1259/72 van de Commissie van 16 juni 1972 (PB L 139 van 1972, blz. 18) voor de toepassing van het in deze verordening genoemde gunstige tariefstelsel op boterconcentraat van opslagboter,

wijst

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

samengesteld als volgt: J. Mertens de Wilmars, kamerpresident, A. O'Keeffe en G. Bosco, rechters,

advocaat-generaal: J.-P. Warner
griffier: A. Van Houtte

het navolgende

ARREST

De feiten

I — De feiten en het procesverloop

1. Gezien de onmogelijkheid de gehele voorraad bij de interventiebureaus van de Lid-Staten opgeslagen boter onder normale marktvoorwaarden af te zetten, en de noodzaak een langere opslag te voorkomen met het oog op de daaruit voortvloeiende hoge kosten, heeft de Commissie in verordening nr. 1259/72 van 16 juni 1972 betreffende het ter beschik-

king stellen van boter tegen verlaagde prijs aan bepaalde verwerkende industrieën in de Gemeenschap (PB L 139 van 1972, blz. 18), maatregelen vastgesteld die het de interventiebureaus mogelijk maken, boter tegen verlaagde prijs aan bepaalde verwerkende industrieën van de Gemeenschap te verkopen.

Om het aldus ingevoerde stelsel doeltreffend te laten functioneren, wordt in verordening nr. 1259/72 bepaald:

— dat ten einde de gelijke toegang aan alle kopers te waarborgen, de verkopen van boter tegen verlaagde prijs zullen worden verricht door de interventiebureaus door middel van „inschrijving";

— dat de inschrijver slechts aan de inschrijving kan deelnemen indien hij zich onder meer schriftelijk verplicht een aantal voorwaarden te eerbiedigen betreffende onder meer de samenstelling en de produktie van het boterconcentraat, betreffende het gebruik van dat produkt en de termijn waarbinnen dit moet geschieden, evenals met betrekking tot de in geval van doorverkoop van het boterconcentraat te vervullen verplichtingen.

Artikel 6, lid 1, stelt vast:

— het minimum vetgehalte van het boterconcentraat dat is verkregen in een erkend bedrijf, na verwerking van de opslagboter die is verkocht door de interventiebureaus (een onder a bedoeld produkt);

— de stoffen die gedurende deze verwerking in hetzelfde bedrijf aan de boter moeten worden toegevoegd (onder b bedoelde produkten);

— de produkten waarin het bovengenoemde boterconcentraat wordt verwerkt. Deze verwerking is de „definitieve" bestemming van de opslagboter die eerst met toevoeging van een aantal elementen wordt verwerkt tot boterconcentraat en ten slotte tot de onder c bedoelde produkten. Dat zijn de produkten van tariefpost 19.08 van het gemeenschappelijk douanetarief (fijn gebak);

— de termijn waarbinnen deze laatste verwerking dient plaats te vinden (120 dagen gerekend vanaf de overname van de boter door de inschrijver);

— de verplichting van de inschrijver om een voorraadboekhouding bij te houden welke beantwoordt aan een aantal controle-eisen.

Artikel 6, lid 1, sub e, ten slotte bepaalt dat de inschrijver zich verplicht ervoor zorg te dragen dat in geval van iedere latere doorverkoop van het boterconcentraat dezelfde verplichtingen als die betreffende het bijhouden van de vooraadboekhouding en het gebruik van dit produkt in de verkoopovereenkomsten worden opgenomen.

Zodra de opslagboter aan de inschrijver wordt toegewezen, wordt deze „koper": hij neemt de hem toegewezen hoeveelheden boter over en beschikt over een termijn van 120 dagen om deze overeenkomstig het voorgeschreven gebruiksdoel te verwerken. Om de naleving van de in artikel 6, lid 1, gestelde voorwaarden te waarborgen, bepaalt de verordening:

— enerzijds (artikel 12, lid 1), dat de koper een „verwerkingswaarborg" moet stellen. Deze waarborg wordt volgens artikel 18, lid 2, „slechts vrijgegeven voor de hoeveelheden waarvoor de koper het bewijs heeft geleverd, dat de in artikel 6 bedoelde voorwaarden zijn nagekomen". Wanneer de verwerking heeft plaatsgevonden in een andere Lid-Staat dan de Lid-Staat van verkoop, kan dit bewijs slechts worden geleverd door overlegging van het in artikel 17 bedoelde controle-exemplaar;

— anderzijds (artikel 15), dat „na uitslag en tot het ogenblik van verwerking tot produkten behorende tot tariefpost 19.08 van het gemeenschappelijk douanetarief, de boter wordt onderworpen aan een douanecontrole of een administratieve controle die gelijkwaardige waarborgen biedt".

Omdat ten slotte bij de toepassing van monetaire compenserende bedragen op de invoer in een andere Lid-Staat van opslagboter of van boterconcentraat rekening moest worden gehouden met de verlaagde waarde van deze produkten, wordt in artikel 20 van de verordening bepaald, dat de normaal toepasselijke monetaire compenserende bedragen (verordening nr. 974/71 van de Raad) op boter, boterconcentraat en boterconcentraat met toegevoegde suiker worden vermenigvuldigd met de correctie-coëfficiënt 0,3.

2. Het aan de onderhavige zaak ten grondslag liggende geschil heeft betrekking op de toepassing van de verlaagde monetaire compenserende bedragen op een aantal partijen boterconcentraat vervaardigd van opslagboter en bestemd voor de bereiding van fijn gebak, die in 1975 door de firma Nicolai Beljatzky in de Bondsrepubliek Duitsland werden ingevoerd.

Aanvankelijk liet de Duitse douane de produkten tot het vrije verkeer toe na betaling van de krachtens artikel 20 van verordening nr. 1259/72 verlaagde monetaire compenserende bedragen. Doch vervolgens constateerden de diensten die met de in artikel 125 van genoemde verordening bedoelde douanecontrole of administratieve controle waren belast, dat het bewijs dat de door Beljatzky doorverkochte partijen boterconcentraat waren gebruikt overeenkomstig de voorgeschreven bestemming, niet was geleverd.

Bij navorderingsbeschikking van 21 mei 1974 vorderde de Duitse douane derhalve van de importeur betaling van een aanvullend bedrag, overeenkomend met het verschil tussen het normale monetaire compenserende bedrag.

3. Toen de tegen deze beschikking ingediende klacht was afgewezen, ging Beljatzky in beroep bij het Finanzgericht Düsseldorf. Van mening

— enerzijds, dat een uitlegging van artikel 20 van de betrokken verordening, gelet op het doel van de daarbij vastgestelde regeling, logischerwijze moet meebrengen dat rekening wordt gehouden met het eindgebruik van de boter, en dat intrekking van het toegekende heffingvoordeel is toegestaan indien blijkt dat de boter niet overeenkomstig zijn wettelijk voorgeschreven bestemming is gebruikt;

— anderzijds, dat een strikte uitlegging van de betrokken teksten — die met name noodzakelijk is bij bepalingen waarin een voordeelregeling wordt ingesteld — ertoe moet leiden dat onder verkoop van boter of van boterconcentraat in de zin van artikel 20 van genoemde verordening slechts de verkoop over de grens wordt verstaan, dat wil zeggen de levering door een exporteur aan een importeur, en niet alle handelingen vanaf de verkoop van het boterconcentraat tot het definitieve gebruik ervan door de uiteindelijke koper,

besloot het Finanzgericht bij beschikking van 18 juli 1978 de procedure te schorsen en krachtens artikel 177 EEG-Verdrag het Hof van Justitie de volgende prejudiciële vragen voor te leggen:

„1. Moet artikel 20 van verordening (EEG) nr. 1259/72 (PB L 139 van 1972, blz. 18) aldus worden uitgelegd, dat voor de definitieve toekenning van het heffingvoordeel (verlaging van de compenserende bedragen) enkel de verkoop van de waar in overeenstemming met de artikel 1-19 der verordening is vereist, of is

tevens vereist dat de waar vervolgens ook in overeenstemming met de verordening is *gebruikt?*

2. Zo het laatste onderdeel van de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, kan navordering van monetaire compenserende bedragen dan plaatsvinden op grond van artikel 20 alleen?"

4. De verwijzingsbeschikking is op 29 september 1978 ter griffie van het Hof ingekomen.

Krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG zijn schriftelijke opmerkingen ingediend door de firma Nicolai Beljatzky, ten deze vertegenwoordigd door J. Neumann, advocaat; en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door haar juridisch adviseur P. Gilsdorf, bijgestaan door J. Sack, lid van de juridische dienst van de Commissie.

Het Hof heeft, op rapport van de rechter-rapporteur en gehoord de advocaat-generaal, besloten de zaak krachtens artikel 95 van het Reglement voor de procesvoering naar de Eerste Kamer te verwijzen. Voorts heeft het besloten zonder instructie tot de mondelinge behandeling over te gaan.

II — Schriftelijke opmerkingen, ingediend krachtens artikel 20 van 's Hofs Statuut-EEG

1) *Beljatzky* merkt in de eerste plaats op, dat volgens het arrest van het Hof van Justitie in zaak 44/76 (Eierkontor) de toekenning van elke subsidie en de toepassing van elke heffing afhankelijk zijn van de voorwaarde dat het betrokken produkt wordt gebruikt overeenkomstig het beoogde doel in de zin van het gemeenschapsrecht.

Het onderhavige geschil verschilt echter aanzienlijk van het door het Hof van Justitie in voornoemde zaak onderzochte geval.

Betrokkene heeft de ingevoerde waar onder de controle van de Duitse douane gebracht en bovendien een waarborg gesteld. Door deze waarborg vrij te geven heeft de Duitse douane, die hier handelde voor rekening van de Commissie van de Europese Gemeenschappen, officieel vastgesteld dat de waar overeenkomstig de voorgeschreven bestemming was gebruikt. Men kan betrokkene derhalve niet zoals in zaak 44/76 tegenwerpen dat hij heeft vertrouwd op eenvoudige verklaringen en gelijkaardige uitingen van de Commissie.

Volgens Beljatzky is het trouwens mogelijk dat de beantwoording van de door het Finanzgericht aan het Hof van Justitie voorgelegde rechtsvraag niet direct noodzakelijk is om de nationale rechter in staat te stellen uitspraak te doen in het bodemgeschil.

Wat de tweede vraag betreft, meent Beljatzky dat het gemeenschapsrecht en met name verordening nr. 1259/72 geen autonome bepaling bevat welke een invordering achteraf of bij wege van restitutie rechtvaardigt. De vraag naar de rechtsgrondslag van deze invordering kan dus slechts aan de hand van het nationale recht worden beantwoord.

Op grond van deze overwegingen onthoudt betrokkene zich van een conclusie die hem ten aanzien van de eerste vraag in rechte kan binden, en geeft bij het Hof in overweging, de tweede vraag ontkennend te beantwoorden.

2) Ten aanzien van de *eerste vraag* merkt de *Commissie* allereerst op dat artikel 20 van verordening nr. 1259/72 geen steun geeft aan de conclusie, dat verkoop van de waar overeenkomstig de bepalingen van deze verordening volstaat voor de toekenning van een definitieve verlaging van het monetaire compenserende bedrag.

Opgemerkt moet worden dat artikel 20 van verordening nr. 1259/72 ongetwijfeld dezelfde strekking heeft als artikel 20 van verordening nr. 232/75 van de Commissie van 30 januari 1975 (PB L 24 van 1975, blz. 45), waarin wordt gezegd dat het gaat om produkten welke zijn „verkocht overeenkomstig deze verordening".

De daar bedoelde verkoop is niet een bepaalde welomschreven handeling, die deel uitmaakt van de reeks rechtshandelingen vanaf de verkoop van de boter door het interventiebureau tot het gebruik ervan voor de vervaardiging van banketbakkersprodukten. Het is niet noodzakerlijkerwijze een verkoop voor uitvoer. Het is evenmin een zuiver commerciële handeling, omdat er de voorwaarde aan wordt gesteld dat het bepaalde omtrent de bijzondere bestemming van de boter wordt nageleefd. Het begrip verkoop heeft hier dus betrekking op het gehele economische proces, vanaf de verkoop van de boter door het interventiebureau tot het uiteindelijk gebruik.

De interpretatie, dat de verkoop door het interventiebureau op zich, los van het latere gebruik van het boterconcentraat, reeds zou moeten volstaan voor de definitieve verlaging van de monetaire compenserende bedragen, vormt een ware aansporing tot misbruik. Zelfs de malafide inschrijver zou dan de zekerheid hebben dat hij voor de tegen verlaagde prijs gekochte boter slechts een beduidend lager compenserend bedrag behoeft te betalen, terwijl het verlies van de verwerkingswaarborg, die enkel het verschil tussen de verlaagde prijs en de normale marktprijs van de boter dekt, hem niet zou deren. Een dergelijke situatie zou ernstige verstoringen teweeg brengen op de botermarkt, welke verordening nr. 1259/72 blijkens haar considerans nu juist beoogt te voorkomen.

De opvatting van de Commissie wordt trouwens bevestigd door andere bepalingen van gemeenschapsrecht. De uiteenlopende bewoordingen van een aantal verordeningen die dezelfde materie regelen, bewijzen dat men voor de uitlegging van deze bepalingen geen overwegend belang kan toekennen aan de letter ervan. Daarentegen zijn strekking en doel van de regeling bepalend voor de uitlegging en de toepassing ervan. Dit criterium brengt echter mee, dat artikel 20 van verordening nr. 1259/72 aldus dient te worden uitgelegd, dat het monetaire compenserende bedrag slechts onder bepaalde voorwaarden wordt verlaagd. Ware dit niet het geval, dan zou men zelfs het grofste misbruik niet kunnen tegengaan.

Ter staving van deze uitlegging kan er bovendien op worden gewezen, dat de waar tot het eindgebruik ervan is onderworpen aan controle door de douane en de administratie. Zodra uit deze controle blijkt dat de waar is gebruikt voor doeleinden welke niet in overeenstemming zijn met de bestemming ervan, moet het mogelijk zijn hieruit consequenties te trekken ten aanzien van de verwerkingswaarborg en de monetaire compenserende bedragen. Aangezien de importeur op de hoogte is van deze voortdurende controle, kan hij niet aanvoeren dat hij geen rekening heeft gehouden met een eventuele navordering en dat zijn vertrouwen op een definitieve verlaging moet worden beschermd. De navordering is niet uitgesloten op de enkele grond dat het met de bestemming strijdige gebruik voor rekening van latere verkopers komt, want dan zou men elke administratieve controle wel achterwege kunnen laten.

Volgens de Commissie kan de importeur trouwens het door hem te betalen aanvullende monetaire compenserende bedrag verhalen op de koper die de waar niet overeenkomstig de bestemming ervan heeft gebruikt (bij voorbeeld door middel

van een contractuele clausule). Wanneer de importeur nalaat zich aldus in te dekken, doet hij dat op eigen risico.

Voor de monetaire compenserende bedragen gelden dus dezelfde beginselen als voor het verlies van de verwerkingswaarborg, ten aanzien waarvan het Hof van Justitie reeds heeft uitgemaakt dat de inschrijver zicht niet erop kan beroepen dat de waar niet door hemzelf, maar door latere kopers is gebruikt voor doeleinden die niet in overeenstemming zijn met de bestemming ervan.

Ten aanzien van de *tweede vraag* merkt de Commissie op dat, gelet op het argument dat noch het gemeenschapsrecht noch het nationale recht een rechtsgrondslag bieden voor de heffing van monetaire compenserende bedragen in gevallen als het onderhavige, de vraag betreffende die rechtsgrondslag heel in het algemeen moet worden gesteld, en niet slechts in de beperkte context van artikel 20 van verordening nr. 1259/72. Indien het overigens mogelijk zou zijn in het gemeenschapsrecht een passende rechtsgrondslag te vinden, speelt het nationale recht in dit verband geen enkele rol meer.

Volgt men de opvatting van de Commissie, namelijk dat artikel 20 van verordening nr. 1259/72 slechts een tijdelijk voordeel toekent op voorwaarde dat de boter voor de beoogde doeleinden wordt gebruikt, dan constateert men dat de rechtsgrondslag voor de heffing niet wordt gevormd door de bepalingen die genoemd voordeel toekennen, maar door de bepalingen betreffende de monetaire compenserende bedragen waarmee de invoer normaal wordt belast, dat wil in casu zeggen de bepalingen van de verordening van de Commissie waarin de monetaire compenserende bedragen welke gelden op het tijdstip van invoer, zijn vastgesteld. Hierbij is van belang dat in deze bepalingen niet wordt gezegd dat een verlaagd bedrag in plaats van het normale compenserende bedrag van toepassing is op de boter waarvoor de in deze bepalingen genoemde maatregelen gelden, doch veeleer dat „op dit bedrag een coëfficiënt wordt toegepast". Dit betekent dat het normale compenserende bedrag van toepassing blijft en dat het (voorlopig) enkel wordt verlaagd door middel van de coëfficiënt. Indien de reden voor de verlaging komt te vervallen, is automatisch weer het volledige bedrag van toepassing, krachtens de regel dat een algemene bepaling weer toepasselijk wordt zodra een afwijkende bepaling dit niet meer is.

Het onderhavige geval onderscheidt zich alleen daardoor, dat de normale monetaire compenserende bedragen van toepassing blijven na vervulling van de invoerformaliteiten voor de waar en de daadwerkelijke heffing van het monetaire compenserende bedrag. Maar aangezien in dergelijke gevallen de verlaging alleen wordt toegekend omdat de betrokkene zich ertoe verplicht een bijzondere bestemming voor de waar — die trouwens wordt gecontroleerd — te eerbiedigen, wordt de betrokken handeling uiteraard niet definitief voltooid door vervulling van invoerformaliteiten.

Aangezien in het gemeenschapsrecht dus een rechtsgrondslag bestaat voor de navordering van het verschil tussen het verlaagde en het normale compenserende bedrag, wordt elke verwijzing naar bepalingen van nationaal recht overbodig.

Gelet op deze opmerkingen, geeft de Commissie in overweging de gestelde vragen te beantwoorden als volgt:

1. Artikel 20 van verordening (EEG) nr. 1259/72 dient aldus te worden uitgelegd, dat de monetaire compenserende bedragen slechts worden verlaagd op voorwaarde dat de waar wordt gebruikt overeenkomstig deze

verordeningen. Dit is eveneens het geval wanneer de waar na vervulling van de douaneformaliteiten door de importeur wordt doorverkocht overeenkomstig artikel 6, lid 1, sub e, van genoemde verordening.

2. De rechtsgrondslag voor de heffing van het normale monetaire compenserende bedrag bij gebruik van de waar voor doeleinden die niet in overeenstemming zijn met de toepasselijke verordening, wordt gevormd door de bepalingen van de verordeningen van de Commissie waarin de monetaire compenserende bedragen worden vastgesteld.

III — Mondelinge behandeling

Ter terechtzitting van 3 mei 1979 hebben de firma Nicolai Beljatzky, ten deze vertegenwoordigd door J. Neumann, en de Commissie van de Europese Gemeenschappen, ten deze vertegenwoordigd door J. Sack als gemachtigde, mondelinge opmerkingen gemaakt.

De advocaat-generaal heeft te zelfder terechtzitting conclusie genomen.

In rechte

1 Bij beschikking van 18 juli 1978, ingekomen ten Hove op 29 september 1978, heeft het Finanzgericht Düsseldorf krachtens artikel 177 EEG-Verdrag het Hof van Justitie twee prejudiciële vragen voorgelegd over de uitlegging van verordening nr. 1259/72 van de Commissie van 16 juni 1972 betreffende het ter beschikking stellen van boter tegen verlaagde prijs aan bepaalde verwerkende industrieën in de Gemeenschap (PB L 139 van 1972, blz. 18).

2 Deze vragen zijn gerezen in een geschil tussen de Duitse douane en een importeur van uit België afkomstig boterconcentraat over de toepassing op dit boterconcentraat van de in artikel 20 van verordening nr. 1259/72 bedoelde tariefregeling.

3 De Duitse douane paste op de invoer van deze waar — overeenkomstig de bepalingen van verordening nr. 1259/72 vervaardigd uit opslagboter en bestemd voor de bereiding van fijn gebak — aanvankelijk de in genoemd artikel 20 bedoelde verlaagde monetaire compenserende bedragen toe, doch vorderde nadien bij navorderingsbeschikking voor deze invoer een bedrag, gelijk aan het verschil tussen die verlaagde bedragen en de bedragen die normaal, buiten de bij verordening nr. 1259/72 ingevoerde regeling golden.

4 Ter rechtvaardiging van deze navordering stelden de Duitse instanties dat de eindgebruiker het betrokken boterconcentraat niet overeenkomstig de door genoemde verordening voorgeschreven bestemming had gebruikt en dat het produkt derhalve niet in aanmerking kwam voor de in artikel 20 vastgestelde verlaagde monetaire compenserende bedragen, doch dat daarop de monetaire compenserende bedragen moesten worden toegepast die gelden voor boter die, zonder beperkingen ten aanzien van de bestemming, vrij kan worden verhandeld.

5 Verzoeker in het hoofdgeding voerde daartegen onder meer aan, dat een dergelijke navordering rechtsgrondslag miste, omdat het gemeenschapsrecht, en met name verordening nr. 1259/72, geen autonome regels bevat die voor het geval de waar niet overeenkomstig de wettelijk voorgeschreven bestemming wordt gebruikt, de heffing achteraf van het verschil tussen het normale en het verlaagde tarief van de oorspronkelijk voor deze waar geldende monetaire compenserende bedragen mogelijk maken.

6 Ter opheldering van dit probleem heeft het Finanzgericht Düsseldorf het Hof van Justitie de volgende vragen voorgelegd:

„1. Moet artikel 20 van verordening (EEG) nr. 1259/72, (PB L 139 van 1972, blz. 18) aldus worden uitgelegd, dat voor de definitieve toekenning van het heffingvoordeel (verlaging van de compenserende bedragen) enkel de verkoop van de waar in overeenstemming met de artikelen 1-19 der verordening is vereist, of is tevens vereist dat de waar vervolgens ook in overeenstemming met de verordening is *gebruikt?*

2. Zo het laatste onderdeel van de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, kan navordering van monetaire compenserende bedragen dan plaatsvinden op grond van artikel 20 alleen?"

7 Deze vragen hangen ten nauwste samen en moeten derhalve tezamen worden onderzocht.

8 Artikel 20, lid 1, van verordening nr. 1259/72 van de Commissie bepaalt als volgt:

„De compenserende bedragen die worden toegepast op boter, boterconcentraat en boterconcentraat met toegevoegde suiker ... zijn voor het gedeelte boter gelijk aan de compenserende bedragen die zijn vastgesteld krachtens verordening (EEG) nr. 974/71, vermenigvuldigd met de coëfficiënt 0,3".

Deze bepaling moet niet enkel worden uitgelegd in het kader van verordening nr. 1259/72, maar ook aan de hand van de algemene regels van het stelsel der monetaire compenserende bedragen.

9 Verordening nr. 1259/72 voert conjuncturele maatregelen in ter bevordering van de afzet van opslagboter, waarvan een langere opslag hoge kosten voor de landbouwinterventiebureaus meebrengt. Zij vergemakkelijkt deze afzet door — middels een procedure van permanente inschrijving — de verkoop tegen verlaagde prijs van opslagboter door de landbouwinterventiebureaus aan verwerkende industrieën in de Gemeenschap te organiseren, waarbij de inschrijver zich verplicht de gekochte boter tot boterconcentraat in de in artikel 6, lid 1, sub b, genoemde samenstelling te verwerken, en slechts te gebruiken, casu quo erop toe te zien dat ze slechts wordt gebruikt, voor de vervaardiging van produkten van post 19.08 van het gemeenschappelijk douanetarief. Om te garanderen dat de aldus verkochte boter overeenkomstig haar bestemming wordt gebruikt en niet vrij wordt verhandeld, voert de verordening een controlestelsel in, dat onder meer het stellen van een verwerkingswaarborg omvat, die onder de in de artikelen 18 en 19 van de verordening genoemde voorwaarden wordt vrijgegeven.

10 De toepassing, overeenkomstig artikel 20 van genoemde verordening, van een correctiecoëfficiënt, die ertoe leidt dat op de onder bovengenoemde voorwaarden verkochte opslagboter aanzienlijk lagere monetaire compenserende bedragen worden toegepast dan die welke normaal krachtens verordening nr. 974/71 voor consumptieboter gelden, behoort niet tot vorenbedoelde maatregelen ter bevordering van de toewijzing en afzet van opslagboter, maar valt onder de algemene regels, vastgesteld bij verordening nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 (PB L 106 van 1971, blz. 1).

11 Blijkens deze regels, en met name artikel 2 van deze verordening, is de vaststelling van de monetaire compenserende bedragen onder meer op de prijzen van de betrokken produkten gebaseerd. De voorlaatste overweging van verordening nr. 1259/72, luidende dat „wat betreft de krachtens verordening (EEG) nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 ... vastgestelde compenserende bedragen, het aanbeveling verdient rekening te houden met de waarde van de betrokken produkten", verwijst duidelijk naar het aan deze regel ten grondslag liggende beginsel, dat de compenserende bedragen moeten worden aangepast aan de prijzen van de betrokken produkten die de handelswaarde ervan vormen.

12 Overeenkomstig deze verordening geldt ingevolge artikel 20 van verordening nr. 1259/72 voor de in artikel 6, lid 1, van die verordening bedoelde boter en boterconcentraat een verlaagd monetair compenserend bedrag, omdat door de beperkingen waaraan de verhandeling van deze produkten is onderworpen, hun handelswaarde en derhalve hun prijs dienovereenkomstig lager zijn.

13 Op hetzelfde beginsel berust de navordering van het verschil met de verlaagde compenserende bedragen, waartoe de bevoegde douane-instanties overgaan wanneer de betrokken produkten voor een ander doel zijn gebruikt of niet binnen de in artikel 6 van verordening nr. 1259/72 genoemde termijnen overeenkomstig hun bestemming zijn gebruikt. Voor zover immers de importeur niet binnen bedoelde termijnen het bewijs heeft overgelegd, dat de waar is gebruikt overeenkomstig de bestemming die voorwaarde is voor de verlaging van de compenserende bedragen, kan deze waar niet worden geacht de contractuele waarde te hebben die eraan is toegekend op grond van de in verordening nr. 1259/72 genoemde minimum verkoopprijs, doch dient zij te worden beschouwd als tegen de normale marktprijs afgezette boter. In dat geval staat het aan de bevoegde douane-instanties, krachtens verordening nr. 974/71 van de Raad de compenserende bedragen toe te passen welke gelden voor boter die tegen een dergelijke prijs wordt verhandeld, en aldus het verschil met de aanvankelijk toegepaste, verlaagde compenserende bedragen na te vorderen. Deze navordering, waarbij rekening wordt gehouden met de marktprijs van de betrokken produkten, vindt haar rechtsgrondslag in de algemene regels voor de toepassing van de monetaire compenserende bedragen.

14 Op de gestelde vragen dient derhalve te worden geantwoord, dat de definitieve toepassing van de verlaagde compenserende bedragen bedoeld in artikel 20 van verordening (EEG) nr. 1259/72 van de Commissie van 16 juni 1972, onderstelt dat de betrokken waar, met name gelet op de bestemming ervan, de verminderde waarde heeft die er ingevolge verordening nr. 1259/72 aan wordt toegekend. Voor zover de importeur niet binnen de termijn genoemd in artikel 6, leden 1, sub c, en 2, van verordening nr. 1259/72, het bewijs heeft geleverd dat de waar de bestemming heeft gekregen die voorwaarde is voor de verlaging van de compenserende bedragen vindt de navordering van deze bedragen haar rechtsgrondslag in de algemene regels van het bij verordening nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 ingevoerde stelsel van de monetaire compenserende bedragen.

Kosten

15 De kosten door de Commissie van de Europese Gemeenschappen wegens indiening harer opmerkingen bij het Hof gemaakt, kunnen niet voor vergoeding in aanmerking komen. Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de nationale rechterlijke instantie over de kosten heeft te beslissen.

HET HOF VAN JUSTITIE (Eerste Kamer),

uitspraak doende op de door het Finanzgericht Düsseldorf bij beschikking van 18 juli 1978 gestelde vragen, verklaart voor recht:

De definitieve toepassing van de verlaagde compenserende bedragen in artikel 20 van verordening (EEG) nr. 1259/72 van de Commissie van 16 juni 1972, onderstelt dat de betrokken waar, met name gelet op de bestemming ervan, de verminderde waarde heeft die er ingevolge verordening nr. 1259/72 aan wordt toegekend. Voor zover de importeur niet binnen de termijn genoemd in artikel 6, leden 1, sub c, en 2, van verordening nr. 1259/72 het bewijs heeft geleverd, dat de waar de bestemming heeft gekregen die voorwaarde is voor de verlaging van de compenserende bedragen, vindt de navordering van deze bedragen haar rechtsgrondslag in algemene regels van het bij verordening nr. 974/71 van de Raad van 12 mei 1971 ingevoerde stelsel van de monetaire compenserende bedragen.

Mertens de Wilmars O'Keeffe Bosco

Uitgesproken ter openbare terechtzitting te Luxemburg op 28 juni 1979.

De griffier

A. Van Houtte

De president van de Eerste Kamer

J. Mertens de Wilmars